

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 800/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Огњена Тарабића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 1806/20 од 26.10.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр 218/24 од 04.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 08. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Огњена Тарабића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 1806/20 од 26.10.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр 218/24 од 04.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр. 1806/20 од 26.10.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ за које дело му је применом одредаба члановва 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истовремено, на основу одредаба чланова 48, 50, 51. и 54. КЗ, окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 10 месеци од дана правноснажности пресуде, с тим да уколико је не плати у овом року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, при чему казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка – паушала у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр 218/24 од 04.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Огњена Тарабића, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 1806/20 од 26.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Огњен Тарабић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати – на записнику о инспекцијском надзору од 22.10.2019. године, обзиром да исказ окривљеног, дат том приликом, није сачињен у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, јер окривљени није био поучен о својим правима у смислу члана 68. ЗКП, нити је саслушан у присуству браниоца, односно није му предочено да његовом саслушању може присуствовати бранилац.

Изложени наводи захтева се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани. Ово стога што записник о инспекцијском надзору Х-14 број 356-3071/2019 од 22.10.2019. године у смислу члана 138. став 2. ЗКП представља исправу коју је у прописаном облику издао државни орган, у конкретном случају Градска управа Града Београда – Секретаријат за инспекцијске послове, Сектор за грађевински и урбанистички и инспекцијски надзор, и то у границама своје надлежности, која исправа је по оцени овога суда прибављена у складу са чланом 139. ЗКП, те стога иста представља законито прибављен доказ, на ком се може заснивати правноснажна пресуда. Предметни записник грађевинске инспекције, који је био основ за доношење решења о затварању градилишта од стране истог органа, по Закону о инспекцијском надзору и Закону о општем управном поступку, сачињен је по правилима и одредбама тог поступка у ком нема места примени члана 68. ЗКП у односу на права окривљеног. Стога нема ни основа да се предметни записник испитује са аспекта наведене повреде закона. Окривљени је у том поступку саслушан у својству инвеститора да би тек

покретањем кривичног поступка против њега могло доћи до примене одговарајућих одредаба ЗКП.

Из наведених разлога, неосновано се у поднетом захтеву истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да у изреци првостепене пресуде нису наведене радње извршења кривичног дела окривљеног, односно које радње је окривљени предузео да би се сматрао извођачем радова, већ се само наводи да је окривљени „инвестирао“, а због чега према ставу браниоца „изрека пресуде не упућује на закључак да су остварени сви елементи кривичног дела“, јер дело може извршити само извођач радова.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да је из изреке правноснажне пресуде произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. Кривичног законика, због ког је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Наиме, према изреци правноснажне пресуде, окривљени је у периоду од августа месеца до 12.11.2019. године, у Београду, у улици ..., у стању урачунљивости, свестан свога дело чије је извршење хтео, те свестан да је његово дело забрањено, инвестирао изградњу објекта који се гради без грађевинске дозволе, а након што је донето решење којим се обустављају наведени радови и да се градилиште затвара 17.10.2019. године, наставио је са изградњом наведеног објекта, што је и констатовано записником о инспекцијском надзору од 12.11.2019. године, када је утврђено да су изведени радови на изградњи објекта неправилног облика..., након чега су наведени радови обустављени.

Имајући у виду да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени, као инвеститор, иако је донето решење којим се обустављају радови на предметном објекту, наставио са изградњом овог објекта, при чему је био урачунљив, свестан свога дела чије је извршење хтео, те свестан да је његово дело забрањено, при чињеници да кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ чини инвеститор објекта који се гради без грађевинске дозволе, и то уколико настави започету градњу иако је издато решење о обустави радова, то је очигледно да у радњама окривљеног, описаним у изреци првостепене пресуде, стоје сви субјективни и објективни елементи кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 1. КЗ, због ког дела је и оглашен кривим. Стога су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оцењени неоснованим.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да првостепени суд није утврдио да ли је управо окривљени био извођач радова и оспорава статус окривљеног као инвеститора, а којим

наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, те се у оцену ових навода Врховни суд није ни упуштао.

Са свега изложено, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић